[341] سيد بن طاووس در طرائف: 263، اين خطبه را از كتاب الفائق عن الاربعين تأليف شيخ اسعد بن شفروه با سندش از عايشه نقل نموده است. ابن طيفور در بلاغات النساء: 12 آنرا با سندش از امام صادق از پدرش (عليهما السلام)، ازموسى بن عيسى، از عبد ا بن يونس، از جعفر احمر، از زيد بن على آورده، ونيز با سند ديگرى از عبد ا بن حسن، از پدرش (عليه السلام) آنرا ذكر مى كند. احمد بن ابى طاهر بغدادي در بلاغات النساء: 14 با سندش از جعفر بن محمد مصرى، از پدرش، از موسى بن عيسى، از عبد ا بن يونس، از جعفر احمر، از زيد بن على، از عمه اش زينب دختر امام حسين (عليه السلام) آنرا ذكر مى كند، ودر: 12، باسندش از ابى مفضل، از زيد بن على آنرا آورده، ودر احقاق الحق: 10: 296 - 298 از آن دو نقل مى كنند. عمر رضا كحاله در اعلام النساء 4: 116 اين خطبه را آورده است. سبط ابن جوزي در تذكرة الخواص: 317 اين خطبه را از شعبى نقل نموده است، ودر سيره حلبى 3: 391 آن ذكر شده است. توفيق أبو علم در كتاب اهل البيت: 158 اين خطبه را آورده، ودر احقاق الحق 19: 164 از آن نقل مى كند. همچنين در كتاب تظلم الزهراء (عليها السلام): 38 از كتاب سقيفه نقل مى كند، ودر احقاق الحق 10: 305 از آن نام مى برد. در كتاب مناقب آل ابى طالب 2: 50 اين خطبه آمده، واز آن در بحار 43: 148 نقل شده است.
